

Маючи примарні образи лісу у своїй голові, я на мить зупинився в пошуках хоч якогось її сліду. Я готувався до того, що могло чекати на мене, коли я дістануся до своєї пари, яка потребувала мого захисту.

За кілька століть, поки нас розділяв Серпанок, селище Містфелл так і не змінилося на краще. Жодних змін не сталося, за винятком удосконалення величезного маєтку й казарм, де розміщувалися вартові Туману. Саме село занепало протягом тих минулих століть, відколи я востаннє перетинав кордон, немов прибуткова нерівність між заможними союзниками корони та знедоленими стала ще більшою за часи нашої відсутності.

Хотілося б мені сказати, що це суто людська звичка — дозволяти одним злидарювати, тоді як інші володіли багатством. Проте ця проблема об'єднувала наші раси у спільному нещасті. Можливо, в інший день і в інший час я б відчув співчуття до мешканців Містфелла, але саме в цьому селищі ледь не загинула моя пара. Убога діра, якій нема чого запропонувати парі бога — парі *принца богів*.

Туман просочувався з-за кордону, чіпляючись за землю, з якої були створені люди, і приховуючи бруд, у якому вони жили. Я ішов по камінню, що вистила-ло головну вулицю міста, віддаляючись від садів, де найсильніше відчував присутність своєї пари.

У повітрі з'явився запах заліза, коли якийсь чолов'яга вийшов із тіні між будівлями, а тоді приставив свій меч до мого серця. Єдина думка, що про-майнула в моїй голові: це таке марнування часу.

Я вже витратив купу століть даремно через цей клятий Серпанок, що розділяв нас. Моє терпіння було на межі.

Я притиснув чоловіка до стіни одного з напівзруйнованих будинків на головній вулиці, міцно обхопивши пальцями його горлянку. Його меч брязнув об каміння, і дзвінкий звук луною розлігся в тиші.

Більшість людей поховалися по домівках, покинувши гуляння, що, очевидно, було задумане як грандіозний бенкет. На площі біля фонтану були накриті довгі столи в очікуванні страв, які мали супроводжувати їхнє святкування. Хоч Савань уже минув, люди, ймовірно, давно відмовилися від традицій, які вони так радо шанували, коли ми правили королівством Нотрек.

Значна частина вартових Туману відступила до своєї захищеної залізом фортеці, прихопивши із собою нового лорда селища. Вони залишили своїх людей помирати, покинувши їх на поталу гніву тих фейрі, які встигли втекти до Нотреку, перш ніж Меб удалося взяти під контроль кордон.

Ми були розлючені. Ми були *спрагли*. Ми жадали повернути те, що в нас відібрали декілька століть тому, і ми знищимо кожного, хто стане в нас на шляху.

— Де вона? — прогарчав я, притискаючи свій меч до його боку. Заїкаючись, чоловік простягнув руки, щоб схопити мене за зап'ясток, наче справді сподівався, що йому вдасться звільнитись від моєї хватки.

— Хто? — хрипкий голос вирвався з його горла, розтягуючи звуки, поки позаду мене вирувала битва. Люди билися, бо були занадто дурними, аби зрозуміти, що мені знадобиться лише мить, щоб знищити їх усіх, якщо я того забажаю.

— Жінка, — прогарчав я, ненавидячи те, що не можу описати її, бо здатний лише відчувати свою пару. Я міг описати хіба що її сутність — безпосередньо її душу, а не ту оболонку, в якій вона існувала.

Цей чоловік, імовірно, щодня бачив мою пару. Знав колір її очей та посмішку, тоді як мені ще не випало нагоди побачити це благословення. — Вона була на межі смерті, коли Серпанок упав, але я знаю, що вона все ще жива. Я відчуваю її світло. *Де вона?*

Панічний жах хлинув із новою силою по нашому зв'язку, хаотично вібруючи по ньому. Це заважало мені зосередитись, ускладнюючи визначення місця, куди вона поділася та як далеко втекла за той час, поки я перепливав туман.

Принаймні вона все ще дихала.

— Дівка Барлоу? — запитав він, глянувши туди, де раніше на вітрі колихався Серпанок. Випалена земля тягнулася звідти аж до країв садів, де трава почорніла, наскрізь просочившись магією, яку я використав, щоб прорватися крізь бар'єр — щоб дістатися до неї у відчайдушній спробі врятувати її від смерті. — Вони саме збиралися принести її у жертву Серпанку, коли вона, бляха, доторкнулася до нього, і все обвалилося.

Барлоу.

Я відчував її по той бік — ніби поряд, але насправді так далеко. Хоч між нашими королівствами й пролягала глибока водна протока, де дві половини Серпанку колихалися з обох боків, але магія бар'єра створювала відчуття, що моя пара перебувала просто за ним. Наче я міг простягнути свою руку крізь Серпанок і вхопитися за її руку.

— Куди вона пішла? — запитав я, відчуваючи її на відстані. Вона вже була задалеко, і на мить я замислився, чи не схопив її хтось часом. Її могли посадити на коня й відвезти від мене якнайдалі. Я залишив Азру з Голтом та інших із «Дикого полювання» і поспіхом переплив на весловому човні, щоб не чекати, доки корабель підготують до відплиття.

У кінці головної вулиці палахкотіла пожежа — дерев'яні будівлі охопило полум'я в самому розпалі битви. Я не хотів цього; не бажав відновлення війни.

— Досить! — гаркнув я, звертаючись до фейрі. Хай як люто палала ворожнеча між нашими народами протягом десятиліть війни до появи Серпанку, ці люди прожили недостатньо довго, щоб пам'ятати такі речі. Єдине, чого ми досягнемо цим насильством, — це відновлення війни, яка була припинена кілька століть тому.

— Слухаємося, Калдрісе, — мовив один із фейрі, кидаючи смолоскип на землю. Він затоптав полум'я, тоді як я знову глянув на людину, яку тримав притиснутою до будівлі.

— *Калдріс?* — захрипів чоловік, і його очі округлилися від шоку, коли він помітив корону, що виблискувала на моїй голові, зливаючись із моїм сріблястим волоссям. Потім його погляд опустився до мого обличчя й мечів, що були пристебнуті до моєї спини.

— Та жінка — моя пара, — схиливши голову набік, я відкрив йому правду, яку мало кому пощастило дізнатися. Моя таємниця помре разом із ним досить скоро. — Гадаю, тобі неважко буде здогадатись, як далеко я можу зайти, аби знайти її.

Чоловік нервово глитнув, коли я прикував його крижаним поглядом, а його нижня губа затремтіла, щойно він зрозумів, хто втримує його, не залишаючи й шансу на втечу. Я тримав його життя у своїй руці. Провівши пальцями по його шкірі, я застережливо встромив гострий кінчик свого чорного нігтя йому в шию.

— Вона пішла в ліс, — нарешті видихнув він. — Я не знаю, куди вона пішла далі.

— Її хтось переслідував? — запитав я, для більшої переконливості здавивши йому горло. Його відкинутий меч валявся біля наших ніг після того, як я крутнувся й припер його до стіни за те, що він наважився протистояти неминучому. Недарма його прашури вшановували мене як свого бога.

Проти тривалості життя й сили фейрі він був просто хробаком, який чекав на своє повернення в землю.

— Вартові Туману вирушили слідом за нею, — повідомив він.

— Трясця, — вилаявся я, опустивши свою голову й відпустивши його горло. На околицях Нотреку почали згущуватися тіні, утворюючи пустку, з якою я був надто добре знайомий після стількох століть служіння королеві. Змінивши хватку на руків'ї свого меча, я встромив його у бік чоловіка, а тоді швидко витягнув. Він захрипів, опускаючи руки до своєї рани, щоб затиснути її, ніби це могло допомогти йому втримати своє життя, яке вже витікало з його тіла на кам'яну доріжку під нашими ногами.

Тіло чоловіка обм'якло, сповзаючи по стіні, коли я відпустив його горло. Я дивився на нього згори, простежуючи зраду, що позначилася на його обличчі через мій вчинок.

— Я ж повідомив те, що тобі треба було, — промовив він, опустивши свою голову набік, щойно вона стала заважкою для нього. — Ти справді бог мертвих.

Я присів перед ним навпочіпки, щоб зустрітися з ним поглядом, а тоді простягнув руку й поплескав його по плечу.

— У смерті ти відшукаєш той спокій, якого більше не існує в цьому світі. У Порожнечі ти усвідомиш, що